

³⁶ † νικολος κοστηλας μαρτηρας.

〈εἰς τὸ μέσον〉.

³⁷ † Εισαχῆς εισρομοναχος σκαμπλος ταχχα καὶ υγθυμενος ³⁸ της νεας οδιγιδ-
τριας μαρτηρο και υπεγραψα υτη ακστα ³⁹ απο τη αστει το στομα εγραψα εισε
ασφαλεια.

α'.

1728 μηνὶ Αὐγούστου 14.

† {ο} Ἐφάνη ἐμένα καλὸ τοῦ Κορωναίου τοῦ Πισκοπάκη καὶ τοῦ Ἀναγνώ ³

εἰς Ἀρεόπολιν, εἰς δὲ τὸ Γύθειον ὑπὸ τὸν τύπον Κορωνιάκος. Περὶ τῶν ἐξ ἐθνικῶν οἰκογ. εἰς
-αῖος Βλ. Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕ, ἔνθ' ἄνωτ. τ. 6 (1923) σ. 266 κέ.

³⁶) Ν. Κόσιλας· συνοικισμὸς τῆς Κοιν. Ἐξωχ. εἰσέτι «Κοσιλαίικα», κυριώνυμον.

³⁷) Ἡσαΐας Σκούμπλος· ἕτερος ἐκ τῆς οἰκογ. Σκούμπλων. Ἐν τῷ κώδικι τῆς Μητροπό-
λεως Μονεμβασίας, προκειμένου περὶ ἐκλογῆς Ἐπισκόπου Πλάτσης ὑπὸ χρονολογίαν 22 Φε-
βρουαρίου. 1751, μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων καὶ «ὁ Πανοσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις Παπᾶ Ἡσαΐας,
ὁ Πανοσιώτατος Παπᾶ Παρθένιος καὶ ὁ ἱερομόναχος Παπᾶ Ἡσαΐας. (Ν. ΒΕΗ, Ἐκφρασις
Κώδικος Μονεμβασίας καὶ Καλαμάτας ἐν Δ.Ι.Ε.Ε. 6 (1901) σ. 193). Χρονολογικῶς εὐδοῦται
ἵνα θεωρήσωμεν ἓνα ἐκ τῶν ὑποψηφίων ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἡσαΐας» ὡς τὸν Ἡσαΐαν Σκούμ-
πλον. Ὁμοίως (ἔνθ' ἄνωτ. σ. 193 φ. 12α) ἐν ἔτει 1765, 12 Φεβρ. ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ἐπισκόπου
Νίκλου ὑπογράφεται καὶ ὁ «Μηλαΐας Ἡσαΐας».

Τάχα καὶ ἡγούμενος φράσις ταπεινοφροσύνης τῶν ἱερωμένων. Ὁμοίως «ταπεινοῦ Θεο-
δοσίου τοῦ Κακκαβᾶ τάχα καὶ ζωγράφου». Ἐξ ἐπιγραφῆς κτιτορικῆς (1565) τῆς Μονῆς
Ταξιαρχῶν χ. Στεφάνι - Κλεωνῶν (Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ, Μελέται, Ἐργασίαι καὶ Περιηγήσεις τῶν
ἐτῶν 1892 - 1893. Ἐν Ἀθήναις 1894 σ. 21), «τάχα καὶ ζωγράφου» (Χ. Α. ΓΙΑΜΑΛΙΔΟΥ,
Ἀρχαῖαι Ἐκκλησίαι Ἐπιδαύρου, ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) σ. 428). Ἀλλαχοῦ δέ: Τάχα καὶ προη-
γουμένου, ὡς: Χριστοφόρου ἱερομονάχου τάχα καὶ προηγουμένου τῆς μονῆς τοῦ τιμίου ἐν-
δόξου προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου ἐν τῷ νησίῳ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Βλ.
Μητροπολίτου ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ τοῦ ἀπὸ Μ. Πρωτοσυγγέλων, Ε.Ε.Β.Σ. 12 (1936) σ. 310. (ἐκ
κώδικος τοῦ 16 αἰῶνος). «Θεωνᾶς ἱερομόναχος καὶ ἀρχιμανδρίτης Π. Πατρῶν τάχα καὶ πνευ-
ματικὸς αὐτῆς ἔγραψα καὶ ὑπέγραψα (Πρακτ. Χρ. Ἀρχ. Ἐταιρ. 3 (1937) σ. λε').

³⁸) Μονὴ Νέα Ὁδηγήτρια· αὕτη ἔκειτο εἰς τὸν συνοικ. Σκλουμπαίικα (Σκουμεπλαίικα),
πρὸ πολλῶν χρόνων καταστραφεῖσα.

α'.

²) Κορωναῖος Πισκοπάκης· σήμερον μόνον ὡς τόπων. ἐν τῇ περιφερείᾳ, «Πισκοπάκι,
τὸ, ἢ Ἐπισκοπάκη, τοῦ». Γ. Πισκοπέας καὶ Κ. Πισκοπάκης, Φιλικὸς (Β. ΜΕΞΑ. Οἱ Φιλικοί.
Ἀθῆναι 1937 σ. 27).

³) Καυλαρετάκης Οἰκογ. ἐπών. προελθὼν ἀπὸ ψογεροῦ ἢ σκωπτικοῦ παρωνυμίου.
Ἀντώνιος Καυλέας παραδίδεται ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος, γενόμενος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης
(893 - 895). ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΣΥΝΕΧ. 357, 10 702,6. - Γ. ΚΕΔΡΗΝΟΣ 2.254, 1. - Ι. ΛΕΩΝ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΙΚΟΣ 266,17. - Μ. ΓΕΛΕΩΝ, Πατριαρχ. Πίνακες σ. 294. Ὁ Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ (ἔνθ' ἄνωτ.
σ. 250) σχετίζει τοῦτο πρὸς τὸ «καυλός», σημαίνον ὅτι καὶ τὰ τῶν ἀρχαίων, «πόσθων» ἢ «ψό-
λων». Εἰσέτι ἐν Μάνη (χ. Νιοχώρι τοῦ τ. δ. Λεύκτρου ἐπών. Καυλέας. Τὸ παρὸν ἐπών. εἶναι,
πιθανῶς, σύνθετον ἀπὸ τὸ Καυλός - Ἀρετὴ - ἀκης (= υἱός) καὶ σημαίνει ὁ υἱὸς τῆς Καυλο-
Ἀρετῆς. — (Πεβλ. Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕ, Βυζαντινά τινα πρυνύμια, ἐν Ἐπιστημ. Ἐπετ. Φιλ. Σχ. Παν.

στη τοῦ Καυλαρετάκη καὶ πουλοῦμε τὴ σουκέα τοῦ Κυρ<ι>άκη τοῦ Κα⁴ ποκάλη ποῦ
τὴν ἔχει ἀπὸ τοῦ Κατρίτζου καὶ τὴν πουλο<ῶ>με τῷ Κα⁵ λε<ρ>γάτζωνε πουλησία
καθολικὴ νὰ τὴν ἔχο<υ>να δική⁶ τους καὶ μεις νὰ μὴν ἔχωμε τίποτε καὶ τοὺς τὴ
πουλοῦμε⁷ γιὰ δουκάτο ἓνα καινούριο ἐνοῦ κοσαρίου ἀκόμα⁸ παράδες - 20 καὶ ἂν εὐ-
ρεθῇ κανεὶς νὰ τοὺς ἀτιτεῖνῃ νὰ τὴ κεφα⁹ λιώνωμε ἐμεις ὁ Ἀναγνώστης καὶ ὁ Κορωνάιος.

¹⁰ † καπετανουδάκης ματηρας.

¹⁰ † κεγὸ κορονεὸς εἰγραψα με το χερη μου.

β'.

1728 μηνὶ Σεπτέμβριος 4.

¹ † Ἐφάνη ἐμένα καλὸ τοῦ Νικόλα τοῦ Μαυρέα με οἰκείας μου βουλῇ καὶ³
θελήσειως καὶ προαιρέσειως τῶν ἐδικῶ μου ἀπεπράττομαι καὶ ἀπε⁴ πουλῶ τὸ μισό
σοπωτὸ ὅπου ἔχω κοτὰ τους γιὰ γρόσια δύο, ἡγου⁵ δύο καὶ πουλῶ το τῷ παι-
δίωνε τῷ Καλεργάκιωνε τοῦ Σταρτήγη καὶ⁶ τοῦ Θεοδωρῇ καὶ τοῦ Κωστατῇ νὰ εἶνα.
ἔπεινα κύριος νοικοκύ⁷ ρης καὶ ἐγὼ ὁ Μαυρέας ξένος καὶ ἀμέτοχος καὶ ὄργιος
βρεθῇ καὶ τὰ⁸ ἀτιτεῖναι τὰ παιδιά ἐγὼ ὁ Μαυρέας νὰ τὰ κεφαλιώνω καὶ εἰσέ
αὐ⁹ τὸ τοὺς ἔδωσα τὴν ὁμολογία μου εἰς τὰ χέρια τους.

¹⁰ † καὶ ἐγὼ παλειμενος κωρακωζωτακεις με εἰχα καὶ ἐγραψα.

δ. Ἀντὶ Στρατήγη.

¹ Ἀθηνῶν, Περ' Β τ. Δ (1953-54) σ. 88). Ἀπαντᾷ καὶ ἐπώνυμον Καυλαντζάκης (ΣΤ. ΣΚΟ-
ΠΕΤΕΑ, Ἐγγραφα, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 108).

⁴) Καποκάλης· μὴ διασωζόμενον εἰσέτι, οὔτε ὡς ἐπώνυμον οὔτε ὡς τοπωνυμικόν.

⁵) Κα(σ)τρίτσος· καὶ σήμερον οἶκογ. Καστριτσέα εἰς χ. Σαϊδόνα.

⁷) Δουκάτον· παλαιὸν χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν νόμισμα εἰς πολλὰ κράτη τῆς Εὐρώπης,
ἀξίας 10 ἢ 12 χρυσῶν φράγκων. Μᾶλλον ἐνταῦθα πρόκειται περὶ βενετικῶ δουκάτου, κν.
τσεκινίου ἢ φλωρίου. Τὸ Βενετικὸν φλωρὶ προσδιωρίσθη Δ. 8 20 Φεβρ. 1833¹, εἰς δρ. 13,24.09
(Κ. ΒΕΝΑΡΔΗ - Γ. ΤΕΝΤΕ, Τὰ Ἑλληνικὰ Νομίσματα. Ἐν Ἀθήναις 1932, σ. 102, 122. - Γ.
Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἱστορικαὶ σημειώσεις 1750 - 1850. Ἐμπόριον - Ἀσφάλειαι -
Τραπεζικαὶ - Νομίσματα. Ἀθῆναι 1938 σ. 37.

¹⁰) Ἡ ὑπογραφή, ἔνεκα ἀδαημοσύνης τοῦ ὑπογράφοντος δυσανάγνωστος.

β'.

²) Μαυρέα, τοῦ· μόνον ὡς τοπων. σώζεται εἰσέτι. Ἀλλὰ καὶ σήμερον οἶκογ. Μ. εἰς τὸν
τ. δ. Λεύκτου.

¹⁰) Πουλημένος καὶ Πουλημένη (θηλ)· ὡς βαπτιστικὸν καὶ ὡς ἐπώνυμον. Εὐχρηστον καὶ
ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι (βλ. Ν. ΒΕΗ, Χριστιαν. Ἐπιγρ. Μεσσηνίας ἐν Δ.Ι.Ε.Ε. τ. 6 (1904) σ.
386, ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ, Κατάλογος χειρ. Μονῆς Μ. Σπηλαίου σ. 94. - Κ. Ν. ΖΗΣΙΟΥ, Πούλος τὸ
παρὰ τοῖς Πελοπον. κύριον ὄνομα, ἐν «Ἑβδομάδι» Β (1885) 392 κέξ. - Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ,
Μνημ. Ἱστορ. Ἀθην. Α (1891) σ. 179 καὶ Ἱστορ. Ἀθην. Α (1889) 138. - Ι. ΒΕΛΟΥΔΟΥ, Ἑλ-
λῆνων Ὁρθοδόξων ἀποικία ἐν Βενετίᾳ. Ἐν Βενετίᾳ 1872 σ. 175. - Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕ, Λεξ.
Ἀρχ. τ. 6. σ. 256 σημ. 1.